

PANDEMİNİN ÖĞRETTİĞİ SİSTEM: KISMİ TECRİT, ONLINE OLAMAYAN ELEKTRİK

'Tecrit (izolasyon veya hiçleşme), bir insanın dış dünyadan koparılarak kendi haline bırakılması olayıdır. İlişkide bulunduğu topluluktan çıkarmak, sosyal ekonomik ve kültürel olarak yalnızlığa terk etme halidir.'

Hayatta öğrenilecek şeyler durmadan fazlalaşırken hayatımıza bir anda küçücük bir şey girdi. Etkisi öyle büyüktü ki insanların kendi tecritlerini kendilerine uygulama kararı vermesine neden oldu.

Zamanın akışına inat, bir köşelerde var olmaya çalışırken yaşanan bu duruma hiçbirimiz alışkın değildik maalesef. Evin her karışını; dolapların dip köşelerini, kendimizle baş başa kalmayı ve kendimize iç hesap vermeyi bu dönemde zorunlu yaşar olduk. Kendi adıma, günlerimi çoğu kez 30 cümleyle kapatır hale geldiğimi fark ettim (kendimle konuşmalarım hariç). Birçok eylemden zevk alamıyorum, garip bir hüznün ve mutsuzluk çöküyor akşam ortalarında. Sebebini ölüm ve hastalığa bağlıyordum ancak çoğu zaman ümitlendirici haberleri okuduğumda kendime iyi gelemediğini fark ettim, çünkü her şey belirsiz. Kendimle sürekli konuşuyor olmak, lafın lafı açması olayın ayrı bir boyutu. 5 yaşındaki kendimi 'neden yerinde duramıyordun, neden çok mızıldadın ki?' diye azarladığımı fark ettikten sonra kendimle konuşmayı kestim.

Eğer şimdi kırmızı yazıyla yazılan cümleyi tekrar okursanız, bizim bunu yaşadığımızı fark edeceksiniz. Tecritin kısmi hali; çünkü tecrit halinde olmayı daha iyi duruma gelebilmek adına kendimiz istedik. **Kısmi ve istençli yapılsa bile; hesaplaşmalar, bir çift göz aramalar, dünyayı ve gidişatı sorgulamalar, 'elektriği hissedememek' hep aynı.**

Evlilik programlarının klişesi, 'elektrik alma-alamama'. Bu konuyu da düşünecek vakti bulabildim, ne kadar kafayı yediğimi anlamışsınızdır. Bir öğrenci olarak, bu iletişim sinyallerini, **havadaki elektriği** özlediğimi fark ettim. Hocamızın yerinden kalkıp bir sıraya oturması, el hareketleri, gülmesi ya da konuşanları ikaz etmesi belki de bizi okula bağlayan temel şeyler; hele ki bizim bölümümüzde. Sabah derslerinde sınıfa girildiğindeki kahve kokusu, hocamızın örnek gösterirken başına toplanmak-ne olduğunu asla görememek-, uykulu gözler, koridordaki gülüşmeler, sınav günlerindeki gerginlik ve herkesin; merdivenleri ikişer üçer çıkmasının muazzam bir çekiciliği olduğunu fark ettim.

Özlediğim şey, kendim haricindeki tüm insanlar. Gözlem yapmak, seyretmek, belki üç beş çiziktirmek, hayal kurmak, dışardaki insan uğultusu, herkesin en büyük derdin kendinde olduğunu zannetmesi, akan giden zaman ve tarif edemeyeceğim daha bir sürü şey.

Belki de bunu en çok benim hissettiğimi düşünmem, yine söyleyeceğim, bölümümüz.

Bölümümüzün bana ilk fark ettirdiği şey, kendimizi ifade etme yetisini öğretme gücüydü. Yaptıklarını anlatabilesin ki karşı taraf etkilensin. Yazının gücünü, çizerek derinleştirmelisin ki insanlar yazını okuyup içselleştirme zamanını kaybetmesinler. Giyimin, anlatış biçimin ve duruşun önemli; çünkü sunduğun şey senin emeğin, senin ve hocalarının ilmek ilmek işlediği bir nakış.

İkinci öğreti ise, öğrenci ve öğretmen arasında duygusal bir bağ kurulmasıydı. Bunu kıymetli bulmayan hiçbir arkadaşım yoktur. Aynı stüdyoda espriler yapmak, öğrencilere isimleriyle hitap edilmesi, her gün ve her gün 'iyi misiniz, nasılsınız?' denilen cümlelerin her elektriğini bizzat hissetmek kadar güçlü hissettiren bir duygu yok bana göre.

Karantinada öğrendiğim şeyler de var elbette. Birinin gözlerinin içine bakarak konuşabilmek, durumunu hissetmek, sarılmak, ağlamak ve teselli etmek ne kadar da önemsenmeyen insani duygularımızmış. Bu duyguların tekrarı olmayabilirmiş, bir gece ansızın bavul toplanabilirmiş, uzaktan elin kolun bağlı sevdiklerin hakkında endişe duyulabilirmiş ve 'Mutlu musun? Sağlıklı mısın?' sorusu ne kadar da kıymetliymiş.

Hayatın tekrar bize o elektriği getireceği umuduyla tutunuyorum.

Sizleri çok özledim. Eski anıları tüketmek üzereyim, yerlerine yenilerini koymak ümidiyle; canım okul.

R.Sena Özdemir

ruveydasenaozdemir@gmail.com

ig: @jeremypiaf